

РЕШЕНИЕ

№ 6995

гр. София, 13.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 18.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **10734** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 233 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Делото е образувано по жалба на И. Г. И. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез адв. П. В., против заповед рег. №з-12019/21.09.2012 г., издадена от директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), издадена на основание чл. 224, ал. 2, т. 1 и т. 4, чл. 226, ал. 1, т. 3 от ЗМВР, във вр. с чл. 227, ал. 1, т. 11 и т. 12 от ППЗМВР, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание "порицание" за срок от 6 /шест/ месеца.

Иска се от съда да постанови отмяната на заповедта, като се претендират отменителните основания по чл.146, т.3 и 4 от АПК - незаконосъобразност поради допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречие с материалния закон.

В жалбата са изложени твърдения за допуснати нарушения на изискванията за съдържание на заповедта тъй като не били посочени действителните факти и обстоятелства. Счита, че процесната заповед е незаконосъобразна, като са нарушени основни принципи на АПК, а именно принципа на истинност чл. 7, ал. 1 и ал. 2 от АПК и принципа на служебното начало чл. 9, ал. 2 и ал. 4 АПК, като нарушавайки тези два принципа е довело до пренебрегването от страна на административния орган, разпоредбата на чл. 37, ал. 2 от АПК. Твърди, че в докладна записка от 25.06.2012 г. жалбоподателя е описал всички факти и обстоятелства във връзка с искането за даване

на обяснения относно неявяването на подаден сигнал за тревога. Също така счита, че има тенденциозно и лично отношение от страна на висшестоящи в йерархията органи, обосновавайки се с факта, че за два месеца и половина на жалбоподателя са наложени три последователни наказания.

В съдебно заседание жалбата се поддържа чрез упълномощен адвокат В. от САК - по посочените в същата съображения, претендират се и разноски.

ОТВЕТНИКЪТ - Директорът на Столична дирекция на вътрешните работи, редовно уведомен се представлява от юрк. П., който оспорва жалбата като уточнява, че случая се касае за поведението на жалбоподателя по искането да даде писмени обяснения. Наложените дисциплинарни производства са на различни основания, размер и време.

По делото са приети доказателствата по административната преписка.

Съдът като обсъди приетите доказателства по делото, доводите и възраженията на страните, и като извърши служебно проверка на оспорения административен акт съгласно задължението си по чл. 168, ал. 1 АПК за законсъобразност на всички основания по чл. 146 АПК, приема за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата, с дата 10.10.2012 г., е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, предвид датата на връчване на обжалваната заповед – 02.10.2012 г. Същата е подадена и от надлежна страна – адресат на оспорения акт, с право и интерес от оспорването, с оглед на което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

По фактите:

Обжалваната Заповед №з-12019/21.09.2012 г., издадена от директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 224, ал. 2, т. 1 и т. 4, чл. 226, ал. 1, т. 3 от ЗМВР, във вр. с чл. 227, ал. 1, т. 11 и т. 12 от ППЗМВР, на жалбоподателя И. И. - старши инспектор, категория В, в качеството му на началник на група „Териториална полиция” – Д., в сектор „Охранителна полиция” при 08 РУП, - СДВР, е наложено дисциплинарно наказание „порицание” за срок от шест месеца, същият е и предупреден, че при извършване на друго дисциплинарно нарушение по чл. 227, ал. 1 ППЗМВР в срока на наложеното наказание, ще бъде наложено по-тежко дисциплинарно наказание.

В заповедта е прието по фактите, че на 22.06.2012 г. за времето от 08.20 часа в кабинета на началника на 08 РУП – СДВР, жалбоподателят след устно разпореждане от страна на Комисар Д. П. – началник 08 РУП – СДВР, относно даване на писмени обяснения за неявяването му в определеното време на подаден сигнал за тревога, е проявил грубо и арогантно отношение към този орган, изразяващо се в явно неуважение и неподчинение, като заявил че няма да пише обяснение и демонстративно напуснал кабинета.

Дисциплинарно-наказващият орган е приел, че извършеното от жалбоподателя представлява нарушение на следните разпоредби чл. 224, ал. 2, т. 1 и т. 4, чл. 226, ал. 1, т. 3 от ЗМВР, във вр. с чл. 227, ал. 1, т. 11 и т. 12 от ППЗМВР, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание "порицание" за срок от 6 /шест/ месеца.

В мотивите на заповедта е посочен начина на установяване на нарушението – по

постъпили предварителни данни в СДВР с докладна записка № я-28750/28.06.2012 г. е назначена със заповед № з-8919/06.07.2012 г. на директора на СДВР извършване на служебна проверка в състав определен от Директора на СДВР, като на 11.07.2012 г. жалбоподателя е запознат с заповедта. Резултатите от проверката са обективирани в изготвена справка рег. № я-34404/08.08.2012 г. по описа на СДВР във връзка с извършената проверка, в която се съдържа описание на извършените фактически действия от жалбоподателя, с която последния се е запознал на 31.07.2012 г.

В справката (л. 23-27) от проверката е посочено, че старши инспектор И. е нарушил служебната дисциплина по смисъла на чл. 224, ал. 2, т. 1 и т. 4, чл. 226, ал. 1, т. 3 от ЗМВР, във вр. с чл. 227, ал. 1, т. 11 и т. 12 от ППЗМВР, изразяващо се в неизпълнение на заповед и нарушаване на етичните правила за поведение на държавните служители на МВР, във връзка с това, че на 22.06.2012 г. старши инспектор И. И., като му е разпоредено не е дал писмени обяснения по повод на причините за невявяване в определеното време при сигнал за по-висока степен на бойна готовност и не е зачел достойнството и правата на началника на 08 РУП – СДВР.

Извършени са следните процесуални действия във връзка с налагането на процесното наказание на жалбоподателя:

1. На 11.07.2012 г., комисията назначена от Директора на СДВР запознава старши инспектор И. И. със заповед з-8919/06.07.2012 г. на директора на СДВР за извършване на служебна проверка по получените данни за извършено дисциплинарно нарушение.

На 24.07.2012 г. във връзка с горесцитираната заповед жалбоподателят представил писмени обяснения за случилото се на 22.06.2012 г. (л. 31-32)

2. На 02.08.2012 г. във връзка с изготвената справка за извършената проверка, връчена на 31.07.2012 г., жалбоподателят е подал възражение № я-35140/02.08.2012 г. в законоустановения тридневен срок от връчването на заповедта, в които се съдържа изявление, че началника на 08 РУП – СДВР комисар П. има тенденциозно негативно отношение спрямо него (л. 33).

Към делото са приложени и сметите писмени сведения по случая на служителите на 08 РУП – СДВР (л. 39-51), които на 22.06.2012 г. са присъствали на оперативката при началника на Районното управление, станали свидетели на действията на И., посочени в изготвената докладна записка с рег. № я-28750/28.06.2012 г.(л. 37-38) по случая, послужила като основание за извършване на проверката.

Жалбоподателят е заемал длъжността – началник на група „Териториална полиция - Д.“, в сектор „Охранителна полиция“ при 08 РУП – СДВР.

По делото е представена специфична длъжностна характеристика за заеманата длъжност – Началник на група „Териториална полиция“ в сектор „Охранителна полиция“/Участък „Полиция“ при РУ „Полиция“ – СДВР, издадена в екземпляр единствен, от което следва и че е типова длъжностна характеристика. Съгласно организационната структура по т. IV от длъжностната характеристика, заеманата длъжност е подчинена непосредствено на началник на сектор Охранителна полиция“/Участък „Полиция“ при РУ „Полиция“ – СДВР. Оценява се от началника на сектора и се контролира от служители, заемащи по-високо йерархично ниво.

Правни изводи на съда:

По издаването на заповедта от компетентен орган:

Предвид присъдената категория „В“ на жалбоподателя, то качеството на орган по назначаването му има министърът на вътрешните работи, съгласно чл. 185, т.2 ЗМВР. Процесното дисциплинарно наказание – „писмено предупреждение“ по чл. 226, т.2 ЗМВР, може да бъде наложено на жалбоподателя освен от органа по назначаването му – съгласно чл. 228, т.1, и от негови висшестоящи – „началник сектор“, приравнените на нея и по-висока, съгласно чл. 228, т.4 ЗМВР.

Посоченото правомощие по чл. 228, т. 4 от ЗМВР за налагане на дисциплинарно наказание е приложимо, тъй като наказанието е наложено от орган, заемащ длъжност директор на СДВР, която е по-висока от длъжността началник сектор, както следва от обозначената йерархия на административните длъжности по Класификатора на длъжностите в системата на МВР, обн. ДВ бр. 10 /2011г. Тази принципна компетентност на ответника да издаде оспорената заповед съдът приема за доказана от фактическа страна, предвид безспорното между страните обстоятелство, че издателят на заповедта е заемал длъжността директор на СДВР към датата на издаването ѝ.

Следователно, оспорената заповед е издадена от компетентен орган и не е налице нарушение по чл. 146, т. 1 АПК.

Съгласно чл. 231, ал. 1 ЗМВР, редът за налагане на наказание като процесното за нарушение, което не е квалифицирано по чл. 227, ал. 1 от същия закон (тежки нарушения на служебната дисциплина), се урежда в правилника за прилагане на закона. Изискванията за съдържание и форма на заповедта за дисциплинарно наказание са предвидени по чл. 246, ал. 1 ППЗМВР, които изисквания формално са спазени относно издаването на заповедта в писмена форма и предвид съдържанието: посочен е извършителят, правното основание за налагане на наказанието, нарушението, посочени са обстоятелствата, при които се счита, че е извършено нарушението, но дори и от формална страна не са изложени мотиви по всички въпроси, по които органът е задължен да вземе становище. В обстоятелствената част на заповедта не са изложени съображения за формата на вината, липсват мотиви относно определеното дисциплинарно наказание като вид и размер, органът не се е позовал на събрани и обсъдени данни относно цялостното поведение на служителя по време на службата – изисквания по чл. 229, ал. 2 ЗМВР при налагане на дисциплинарното наказание. Съдът намира приложимост на въведените изисквания с посочената разпоредба във всички случаи на налагане на дисциплинарно наказание по ЗМВР, в това число и при наказание «писмено предупреждение», за налагането на което се препраща към ППЗМВР – чл. 231, ал. 1 ЗМВР, както следва и от трайната съдебна практика – например Решение № 7646/01.06.2011 г. по адм.д. № 16596/2009 Г., Шотд. на ВАС. Същата е основана на правния принцип при налагане на наказание – да бъде установено наличието на вина у извършителя на деянието, представляващо нарушение на установени спрямо него задължения.

Процесното дисциплинарно наказание – „писмено предупреждение“ не се налага при условията на обвързана компетентност от дисциплинарно наказващия орган. Този вид наказание не попада в хипотезите по чл. 227, ал. 1 ЗМВР, при които видът на следващото се дисциплинарно наказание - „уволнение“, е определен от законодателя. Поради това излагането на мотиви защо е наложено конкретното

наказание като вид и размер е задължителен елемент от мотивите към заповедта. Видно от кадровата справка, жалбоподателят е служител с 10 годишен стаж в системата на МВР без да му е налагано дисциплинарно наказание, след разгледания случай на 22. 06.2012г., с две заповеди през юли и една през септември същата година са му наложени общо три дисциплинарни наказания - две порицание за срок от 1 година и 6 месеца – от началника и зам.-началника на 08 РУП и процесното – писмено предупреждение от директора на СДВР. Жалбоподателят е и награждаван с обявяване на благодарност през 2010г. Посоченото поведение не е обсъдено и поради това не е взето предвид при налагане на дисциплинарното наказание. Също се посочва, че е взета предвид тежестта на извършеното нарушение, но това твърдение е бланкетно, доколкото не са изложени мотиви във връзка с това - обсъдени факти и направен извод въз основа на същите по този въпрос.

Ответникът не е приел дадени писмени обяснения на жалбоподателя в хода на проверката, в това число и тези от 24.07.2012г. – не съществува никакво отбелязване или друга индиция, че дисциплинарно наказващият орган се е запознал със същите, и не е изслушал негови устни обяснения, с което е нарушено изискването на чл. 229, ал. 1 ЗМВР Спазен е чл.225, ал.1 ЗМВР за налагане на наказанието в 2-месечен срок от узнаването за извършването на нарушението.

Констатираното неспазване на задължителните изисквания по чл. 229 ЗМВР е съществено нарушение на административно-производствените правила и самостоятелно основание за отмяна по чл.146, т.3 АПК.

Съгласно чл.170,ал.1 АПК на доказване подлежат посочените фактически обстоятелства в мотивите на заповедта и изпълнението на законовите изисквания за издаването ѝ. Относно позоваването на други актове, в които се съдържа изложение на фактите – при установяването им, то същото е допустимо и съдът следва да цени като факти, подлежащи на установяване посочените в справката от проверката.

Видно от събрания доказателствен материал относно разследването на поведението на жалбоподателя – дадените сведения от лицата, присъствали на оперативката на 22.06.2012г. в кабинета на началника на 08 РУП, еднозначно посочват, че жалбоподателят е отказал да даде обяснения. Всички тези лица са са служители в 08 РУП и подчинени йерархично на началника на тази структура, спрямо когото се твърди, че жалбоподателят е имал грубо и арогантно отношение, изразяващо се в заявеното от него, че няма да напише никакво обяснение и демонстративно напускане на кабинета. Поради йерархичната подчиненост на далите обяснение лица и поради това зависимост, приложени по делото от л.40 до 51, съдът не може да изключи напълно заинтересоваността на лицата, дали тези сведения. Освен това дадените от същите обяснения, почти идентични в описанието на част от фактите, но противоречиви в друга част и не съвпадат с основната теза на, изложени в докладната записка на началника на 08 РУП, комисар П.. Ако последният действително е извикал жалбоподателя за да даде обяснения лично пред него, както се твърди в част от сведенията, не би било логично да не посочва този факт, както и да отговори на обясненията му, че не иска да го слуша в момента.

Според комисар П., по време на оперативка на 22.06.2012г. около 08:20 часа, на която са посочени като присъствали всички дали сведения лица – началници на сектори и началници на групи, с предмет на обсъждане каква част от състава на управлението не са се явили на подаден сигнал за тревога се установило, че сред тези лица попадал и жалбоподателят И. – също началник група, но неприсъствал на оперативката.

Комисар П. разпоредил, да бъде прието писмено обяснение на неявилите се на посочения сигнал служители с оглед установяване на данни за налагане на дисциплинарно наказание. Тогава в кабинета на П. влязъл жалбоподателя, без да поиска разрешение да остане, нито попитал за това, „направо на висок глас започнал да обяснява, как не бил уведомен за сигнала за тревога и как нямало да пише никакво обяснение“. П. обяснил на И., че не иска да го слуша в момента, като му разпоредил да си напише обяснение. Тогава според комисар П. жалбоподателят „с арогантен глас и с ръкомахане на ръце“ му заявил, че няма да пише никакво обяснение и че нищо не го интересувало, понеже той бил посочил телефон за връзка при оповестяване. П. отново попитал И. ще дава ли обяснение, при което последният „по –най-грубия и арогантен начин“ заявил на П., че няма да пише нищо, след което „демонстративно“ напуснал кабинета. Идентично описание на фактите дава в обясненията си полицаи Й..

Според инспектор Г., след като И. влязъл в кабинета на началника, П. му разпоредил да напише обяснение, след което И. „най-демонстративно“ заявил, че няма да пише никакви обяснения.

Според инспектор Н. С., И. се явил, и започнал разговор между него и комисар П., като И. бил запитан защо не се е явил на сигнала за тревогата и какви били причините мобилният му телефон да бъде изключен. На тези въпроси И. бил отговорил, че не бил длъжен да държи мобилният си телефон включен, а следвало да го уведомят за тревогата по домашен телефон. П. разпоредил на И. да пише обяснение, но И. отговорил, че няма да напише обяснение. П. му обяснил, че отказът му е неизпълнение на заповед и ще бъде наказан, след което И. за втори път отказал. Тогава П. му разпоредил да излезе и се върне след 5 минути след оперативката. Идентични са обясненията и на полицаи К. и на Н..

Според сведението на полицаи К., И. бил извикан при началника П. за обяснение защо не е спазил необходимото за реакция време и е закъснял на сигнала за тревога, на което жалбоподателят отговорил че не бил уведомен от оперативния дежурен. Оказало се, че мобилният му телефон е бил изключен и дежурният не е могъл да се свърже с него. И. заявил, че имал домашен телефон, на който трябвало да го търсят, но при извършена проверка се установило, че такъв телефон не бил записан в книгата за оповестяване. Началникът на управлението – П. тогава му казал да напише обяснение по този повод, при което И. категорично отказал пред всички.

Според полицаи А., старши инспектор Г. призовал И. по телефона при началника на полицейското управление комисар П. да даде обяснения, И. се явил в кабинета, след което обясненията съвпадат с тези на полицаи К..

Жалбоподателят излага съвсем друго съдържание на проведените разговори, в това число, че бил посрещнат в кабинета на П. от последния с думите „марш до пет минути да ми напишеш обяснение и да ми го донесеш“, и уточнено че става въпрос за закъснението му, изложил, че не е търсен на домашния му телефон, а след уточнения с полицаи С. на кой телефон е търсен, жалбоподателят отговорил, че при назначаване на проверка по случая, ще напише обяснение, след което бил освободен. Не определя поведението си като нагло и арогантно, предизвикващо ответно такова, счита, че с поведението към него е уронен авторитета му като началник група пред негови колеги и подчинени.

При посочените противоречия относно фактите - изложеното в докладната записка на началника на 08 РУП - П. и останалите служители, присъствали на оперативката, съдът приема за неустановено точното поведение на жалбоподателя и още повече неговата арогантност, грубост и демонстративно напускане на кабинета на началника на 08 РУП. Видно от обясненията му и на другите лица, жалбоподателят е считал, че след като не е оповестен да се яви по сигнал за тревога, не следва да дава обяснения за своевременното си неявяване.

Изложеното води до извод и за неустановеност от фактическа страна, че жалбоподателят е имал посоченото в мотивите на заповедта поведение, от което и извод, че е допуснал нарушение на служебни задължения и заповедта е материално-незаконнообразна по смисъла на чл.146, т. 4 АПК.

Също в заключение следва извод, че ответникът не доказва съобразно чл. 170,ал.1 АПК наличието на фактическите основания, посочени в мотивите на заповедта и спазването на законовите изисквания при преценка му за налагане на конкретното дисциплинарно наказание на жалбоподателя, обжалваната по делото заповед е и материално незаконнообразна – основание по чл. 146, т. 4 АПК за отмяната ѝ.

По горните съображения, оспорената заповед е издадена от компетентен орган и в изискващата се писмена форма, но при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и несъответства на материалния закон. Жалбата е основателна и заповедта следва да бъде отменена.

С оглед изхода на делото и своевременно направено искане за присъждане на разноски, а такива съдът установи че са направени от жалбоподателя за държавна такса 10 лв. и адвокатско възнаграждение – 400 лв., посочено като договорено и платено в брой в договора за правна защита и съдействие, с оглед на което съдът следва да присъди на жалбоподателя общо сумата от 410 лв. за разноски.

Водим от горното, Административен съд София –град, Първо отделение, 12 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед рег. №з-12019/21.09.2012 г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи, по жалба на И. Г. И. с ЕГН [ЕГН] от [населено място].

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на И. Г. И. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] сумата от 410 (четиристотин и десет) лв. за разноски

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд - с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от получаване на препис от решението.

Административен съдия: